

Getuigenis Philippe Van Marcke

26 januari 2018

7 uur in de morgen, startschot van de marathon van Dubai. De sjeiks in deze metropool willen het beste van het beste en hebben de organisatie van de London marathon gevraagd dit evenement mee te helpen organiseren. Ik start met de ambitie onder de 3u40min te eindigen. Dit betekent immers een beter startvak in de Comrades Marathon in Zuid-Afrika, een ultraloop van 90,2 km en mijn ultieme doel in 2018.

Ik liep in oktober 2017 de marathon van Brussel in 3u45min. De kwalificatie voor de Comrades Marathon (marathon onder de 5u) is dus al binnen. Ik zou alleen zo graag in vak C kunnen starten en daarvoor moet ik 3u39min59sec of sneller lopen (it's all in the mind...). Mijn finish onder de 3u40min moet de beloning worden voor het vele trainen en het vertrouwen in het lichaam. Halverwege de marathon kom ik reeds tot het besef dat finishen onder de 3u40min niet voor vandaag zal zijn... Eens te meer blijkt dat iedere marathon uniek is en dat ondanks vrijwel identieke voorbereidingen de resultaten zo verschillend kunnen zijn. Ik finish uiteindelijk in 3u54min. Geen tijd voor ontgoocheling, ik ga nog enkele dagen van deze schitterende metropool genieten.

Hoe het allemaal begon...

Nadat ik in 2006 op eigen houtje mijn eerste marathon liep (de inmiddels ter ziele gegane Kustmarathon) overtuigden mijn 2 Roeselaarse vrienden en MMC-leden Geert Malysse en Steven Poleyn mij om misschien toch eens best met Wilfried Silon af te spreken. Zou het niet verstandiger zijn mij te laten begeleiden door een ervaringsdeskundige? Ik werd echter wel gewaarschuwd... Wilfried is streng maar rechtvaardig, zet dus maar jouw beste beentje voor. Na een telefoontje met Wilfried reed ik in het voorjaar van 2007 wat onzeker richting Aalst. Ik camoufleerde mijn aankomend buikje en beloofde Wilfried het roken te laten. Zo werd ik lid van MMC en liep ik op 22 april 2007 – net geen 40 jaar – een eerste 'World Major Marathon' in Londen. Inmiddels zijn er meer dan 11 jaar verstreken. In juli 2017 werd ik 50 jaar met 12 marathons 'in de benen'. Op 22 februari 2015 werd ik in Tokyo zelfs een 'Six Star Finisher'. Als ik nu terugblik op mijn eerste ontmoeting met Wilfried had ik dit nooit durven dromen... maar Wilfried laat lopers dromen en brengt ze van 0 tot de marathon. Met een ongezien enthousiasme, met vaderlijke raad en daad.

Na de marathon van New York in 2010 verloor ik mijn 'runners high' helemaal. De loopschoenen hingen aan de haak en de nicotineduivel had mij terug te pakken... Ik vergeet echter nooit de dag dat Wilfried bij mij op kantoor in Roeselare langs kwam. Hij had zijn boek 'Durven dromen' bij en schreef er in mijn bijzijn een persoonlijke boodschap in... 'dit boek zal je terug op de rails zetten'. Hij kreeg gelijk... Ik begon met een plan en zou Boston 2013 lopen. Het moest samen met mijn kinderen een onvergetelijke reis worden. De kinderen een optreden van de Britse rockband MUSE in TD Garden en de 'come back' van papa. Het werd in alle opzichten een onvergetelijke reis. Zelfs een marathon bleek geen veilige haven meer...

Boston 13 april 2013 - 14u40

Met een netto eindtijd van 3u50min kom ik over de meet in Boston. Net Copley Square en de fotobrug die de finishlijn markeert gepasseerd. Eventjes later vinden met een tussentijd van 20 seconden 2 explosies plaats. De marathon wordt stilgelegd, de metro wordt gestopt, een nabij gelegen hotel wordt zelfs geëvacueerd.

MMC is met elf lopers en acht supporters aanwezig. Onder die supporters mijn 2 kinderen, mijn zoon Arthur (17 jaar) en mijn dochter Madice (15 jaar). Ik heb hen laatst gezien op Heartbreak Hill. Wilfried zorgt naar goede gewoonte uitstekend voor hen en we hebben rendez-vous aan de aankomst. Van zodra het tot mij doordringt dat het om een aanslag gaat, voel ik geen enkele vermoeidheid meer en maakt angst zich meester over mij. Ik heb geen

GSM bij, kan dus niemand bereiken en weet langs geen kanten waar mijn kinderen zijn. De bedoeling was dat Wilfried met de metro van Heartbreak Hill naar de aankomst ging komen. Uiteindelijk konden ze de metro niet nemen en heb ik een uur aan het hotel op Wilfried en mijn kinderen gewacht. Ik ben nog steeds dankbaar dat Arthur en Madice toen in goede handen waren en Wilfried zo goed voor hen zorgde. Het werd uiteindelijk voor iedereen bang afwachten en God zij dank bleek iedereen van de club ongedeerd. Helaas geraakten verscheidene lopers en toeschouwers gewond en vielen er drie doden.

Wilfried verwoordde het als volgt in de krant: "Ik zit al 33 jaar in het marathonwereldje, tot vandaag heb ik altijd gedacht dat marathons geen doelwit kunnen zijn. Ik heb altijd geloofd dat marathons, waar zoveel nationaliteiten en religies samen zijn, veilige havens zijn. Dat blijkt niet zo. Een vreselijk gevoel. Dat nog heel lang zal blijven nazinderen, vrees ik." Het bleef inderdaad nazinderen. Tot op vandaag voel ik een soort verbondenheid met de lopers die toen aanwezig waren. 's Avonds zaten we er allemaal wat verweesd bij in de Bull & Finch Pub, internationaal beroemd door de tv-serie Cheers.

Nadien volgden nog vele marathons. Er was echter 1 marathon die bovenaan mijn bucket list bleef staan: de 2 Oceans Marathon in Zuid-Afrika. "The world's most beautiful marathon". Ik trakteerde mezelf voor mijn 50ste verjaardag op een inschrijving voor de 2 Oceans Marathon 2017. Ik zei tegen mijn vrouw dat ik in schoonheid zou eindigen met deze 56 km loop. Ze verklaarde me gek. Ik hield een super gevoel over aan de 2 Oceans Marathon. Voor mij inderdaad 'the world's most beautiful marathon'. Er was echter 1 iets dat mij bezig hield... Ik had tijdens het lopen van de 2 Oceans Marathon meerdere lopers gezien met een looptruitje van de Comrades Marathon, "the toughest race in the world". Terug thuis begon ik informatie op te zoeken en werd ik gefascineerd. Eventjes later was ik ingeschreven voor de Comrades Marathon, de afstand in 2018 bedraagt 90,2 km. Mijn vrouw verklaart mij nu helemaal gek. Om de huisvrede te bewaren wordt de Comrades Marathon misschien wel mijn laatste marathon. Alhoewel... de zenuwen de dagen voor de marathon, de twijfel die plots toeslaat, de spanning voor de start, de kick van het startschot, de duurloop van 30 km en de 12,195 km afzien, de emoties bij de aankomst. Ondanks mijn matige amateurtijden zou ik het echt missen. Ik ben maar een heel gewone loper maar dankzij MMC werd ik een kampioen (in gedachten ☺). Zonder Wilfried en Tomas zou mij dit nooit gelukt zijn.

Oprechte dank.

Philippe